

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת ויקרא
ה' ניסן תשע"ג
גליון תר"ח

זמני כניסת ויציאת שבת קודש			
7:19	6:57	5:50	לאנדאן
7:02	6:26	5:26	בני ברק
7:05	6:24	5:11	ירושלים
8:16	=	6:48	באר פארק

דברי תורה

ממורינו הגה"צ המשפיע
אב"ד דקהילתנו שליט"א

גדול חודש ניסן שכל ימי החודש יש לו קדושת ראש חודש, בכל המובנים כדכ' ועבדת את העבודה הזאת בחודש הזה בכל ימי החודש.

חודש זה הוא נשגב בכל עניניו ופרטיו בפרט בעניני העבודות לפסח כדאי בספה"ק קב הישר וז"ל:

"ויש קבלה בידי שכל אלו שטורחים ועומלים לכ' פסח בזכות זה יזכו להנצל מכל רע", כן הוא בערך לשונו הק'.

עוד אי' מהרה"ק רבי לוי יצחק מברדישוב ז"ע יה"ר שיתקבלו התפילות היוצאים מן הקשר"ק שהוא ר"ת:

כש"ר, שי"רע, רייבען, קראצען שהכל עושים לכ' חג הפסח הממשמש ובא והכל כדי שלא ישאר שום חמץ אפי' במשהו.

בשו"ת הרידב"ז מובא: "חקרתי ובדקתי שמדוע חז"ל החמירו בחמץ במשהו ולא מצאתי שום סיבה לזה,

ומוכרחים להגיע למה שאי' בזה"ק שחמץ מרמז ליצר הרע וממנו יש לזהר אפי' במשהו ובל יראה ובל ימצא, שלא יהיה באיזור הניסיונות כלל, וישמור עצמו בחודש זה וכל ימות השנה מהיצה"ר הנ"ל.

וה' יעזור לנו שנוכח לפרייליכע כשרע און א ליכטיגע פסח עלינו ועכ"י אויף תמיד. (ר"ח ניסן תש"ע)

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

מוצש"ק ויקרא תשס"ט
באר פארק - ארה"ב

לא פחות ולא יותר. ואלו המלקים שמלקים אותו היו עושים זאת מתוך רחמנות גמורה על האיש המתחייב במלקות, והיו הם צדיקים גמורים, ולא הי בהם שום שמץ ונקודה אחת של אכזריות, אלא כל כולו רחמים גמורים "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם" (משלי כו, יט), היה נכנס באיש הזה כוח

הפועל בנפעל, כוח הפועל: דהיינו כוח המלקים שהם היו צדיקים גמורים, ועשו אותו כל כולו לשם שמים. בנפעל: דהיינו האיש הזה אשר היה מחוייב במלקות, ע"י שהלקן אותו כנ"ל סר ממנו הרוע והחשכות ומסך הברזל בינו לאבשב"ש, ועי"ז נתגלה ניצוץ נשמתו הק' בתשובה שלימה. והגם שענין המלקות נקראים עונשים, הרי לאחר שהלקוהו נברר הדבר שאין זה עונש כלל אלא כל כולו תיקונים וזיכוכים לנפשו הטהורה, ועי"ז נתגלה אהבה המוסתרת שיש לו לכאור"א אשר בשם ישראל יכונה, להבורא ב"ה, ומתוך החלטה גמורה ואמיתית בלב שלם אמר רוצה אני.

ולפי כל הנ"ל מובן היטב דברי חז"ל בגמ' (קידושין מו.) "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה מחשבה רעה אין מצרפה למעשה", וכל זה בישראל אבל באומות העולם אינו כן, ומחשבה טובה אינו מצרפה למעשה מחשבה רעה מצרפה, ולכאור"א וכי מושא פנים יש בדבר ומה בין אלו לאלו, אלא הענין הוא דידוע דהכל חולך לפי השורש והיסוד, ואם יש יסוד ושורש טוב הרי כל הענין כולו טוב הוא, משא"כ להיפך, ובד"מ בנץ שנבנה על יסודות איתנים הרי אפשר להוסיף עוד על גביו, משא"כ ביסודות רעועים.

ולפי"ז מובן היטב דאצל ישראל בני ק-ל חי שבמקורו ושורשו הוא כולו טוב, ולכן לבו חפץ לעשות אך טוב, ולעשות רצונו יתברך כל הימים, ובאם נאנס ולא עשאו נחשב לו כאילו עשאו, דמה יעשה שנאנס בדבר ולא הוציא מחשבתו מהכוח אל הפועל, הרי נפשו ורצונו היה לקיים מצות הבורא ולא שייך אצלו דבר אחר, שהרי נשמתו חצובה מתחת כסא הכבוד שאין שייך שם שום רע אלא אך טוב וחסד, וממילא מחשבתו מצטרפת למעשה, וכן להיפך במחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה ג"כ כנ"ל עזה"ד..

משא"כ אומות העולם שהם כל כולו רע ולא שייך בהם נקודה אחת של טוב אפילו כמלוא נימה. ואף אם רצונם לעשות איזהו דבר טוב הוא רק בשביל שמוכרח לעשות כך וכך ומה ייצא לו כך וכך וכל מה שהם עושים אינם עושים אלא לעצמם ולצורכם,

ואם בסופו של דבר לא הוצרכו לעשות זאת הרי הם שמחים שמחה גדולה, ולכן מחשבה טובה שלא יצאה לפועל לא מצטרף אצלם למעשה, וכן עזה"ד במחשבה רעה וזה ההבדל בין ישראל לעמים.

הפועל בנפעל, כוח הפועל: דהיינו כוח המלקים שהם היו צדיקים גמורים, ועשו אותו כל כולו לשם שמים. בנפעל: דהיינו האיש הזה אשר היה מחוייב במלקות, ע"י שהלקן אותו כנ"ל סר ממנו הרוע והחשכות ומסך הברזל בינו לאבשב"ש, ועי"ז נתגלה ניצוץ נשמתו הק' בתשובה שלימה. והגם שענין המלקות נקראים עונשים, הרי לאחר שהלקוהו נברר הדבר שאין זה עונש כלל אלא כל כולו תיקונים וזיכוכים לנפשו הטהורה, ועי"ז נתגלה אהבה המוסתרת שיש לו לכאור"א אשר בשם ישראל יכונה, להבורא ב"ה, ומתוך החלטה גמורה ואמיתית בלב שלם אמר רוצה אני.

ולפי כל הנ"ל מובן היטב דברי חז"ל בגמ' (קידושין מו.) "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה מחשבה רעה אין מצרפה למעשה", וכל זה בישראל אבל באומות העולם אינו כן, ומחשבה טובה אינו מצרפה למעשה מחשבה רעה מצרפה, ולכאור"א וכי מושא פנים יש בדבר ומה בין אלו לאלו, אלא הענין הוא דידוע דהכל חולך לפי השורש והיסוד, ואם יש יסוד ושורש טוב הרי כל הענין כולו טוב הוא, משא"כ להיפך, ובד"מ בנץ שנבנה על יסודות איתנים הרי אפשר להוסיף עוד על גביו, משא"כ ביסודות רעועים.

ולפי"ז מובן היטב דאצל ישראל בני ק-ל חי שבמקורו ושורשו הוא כולו טוב, ולכן לבו חפץ לעשות אך טוב, ולעשות רצונו יתברך כל הימים, ובאם נאנס ולא עשאו נחשב לו כאילו עשאו, דמה יעשה שנאנס בדבר ולא הוציא מחשבתו מהכוח אל הפועל, הרי נפשו ורצונו היה לקיים מצות הבורא ולא שייך אצלו דבר אחר, שהרי נשמתו חצובה מתחת כסא הכבוד שאין שייך שם שום רע אלא אך טוב וחסד, וממילא מחשבתו מצטרפת למעשה, וכן להיפך במחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה ג"כ כנ"ל עזה"ד..

משא"כ אומות העולם שהם כל כולו רע ולא שייך בהם נקודה אחת של טוב אפילו כמלוא נימה. ואף אם רצונם לעשות איזהו דבר טוב הוא רק בשביל שמוכרח לעשות כך וכך ומה ייצא לו כך וכך וכל מה שהם עושים אינם עושים אלא לעצמם ולצורכם,

ואם בסופו של דבר לא הוצרכו לעשות זאת הרי הם שמחים שמחה גדולה, ולכן מחשבה טובה שלא יצאה לפועל לא מצטרף אצלם למעשה, וכן עזה"ד במחשבה רעה וזה ההבדל בין ישראל לעמים.

ויקרא אל משה וכו' (א, א) ויקרא א' זעירא, וכבר נלאו כל חכמי לב לבאר ענין א' זעירא, ובתורה פשטים עא"ס, והנראה לבאר שהאות אל"ף קאי על אלופו של עולם, שבא לרמז שכל הרוצה לדור עם אלופו של עולם במדור אחת ולהידיבק בו, הוא אך ורק ע"י שיקטין את עצמו בענוה ושפלות רוח, כדכתיב אני ה' אשכח את דכא ושפל רוח, וכשמתנהג בענוה הרי זוכה להשראת

השכינה ולהיחבב יתירה שנודעת לו מאת ה', וזהו פירושו ויקרא באל"ף זעירא הוא לשון של חיבה כמובא ברש"י הק', דהיינו שהרוצה להגיע למדרגות שהקב"ה אלופו של עולם יתגלה אליו בקריאה של חיבה וישרה שכינתו אצלו, העצה הוא שיתנהג בענוה ושפלות רוח ואז יזכה לקריאה של חיבה ולהשראת השכינה וזהו אל"ף זעירא, המורה על ענוה. ואז ויקרא בלשון של חיבה.

או"י ויקרא אל משה וכו', דהנה ידוע דתיבת 'משה' קאי על צדיקי הדור וצדיקים אמיתיים שבכל דור ודור, וכדאיתא בגמ' (שבת קא) משה שפיר קאמרת וכוזה"ק איתפשטותי דמשה בכל דרא ודרא, דבא הכתוב לרמז דהרוצה להתקרב לצדיקי אמת שעל ידם יזכה להתקרב להקב"ה, הוא רק ע"י שיתנהג בענוה ושפלות רוח, וזהו ויקרא א' זעירא, היינו מידת הענוה, ועי"ז יזכה לקריאה של חיבה מאת ה' ע"י שיתקרב אל משה דהיינו צדיקי הדור.

ואם עולה קרבנו וכו' לרצונו וקריבנו לפני ה' (ג, א) וברש"י ד"ה יקריב אותו, מלמד שכופין אותו, יכול בע"כ ת"ל לרצונו עד שיאמר רוצה אני, (ערבין כא) וידועים דברי הרמב"ם עמ"ש כופין אותו עד שיאמר רוצה אני דלכאור"א אם כופין אותו ואת אומרת שאינו רוצה באמת, אלא מוכרח לומר רוצה אני, וכיאר בקדשו ענין הכפיה הוא משום דנפש הישראלית פנימיות נפשו הוא אך ורק לעשות רצון הבורא ולעשות נח"ר לפני מי שאמר והיה העולם, אלא מי מעכב שאור שבעיסה וכו', ובכפיה זו שבי"ד מכין אותו עי"ז מוציאין פנימיות רצונו האמיתי לעשות רצונו יתברך, עד שאומר רוצה אני, עתדה"ק.

ודבר זה צריך ביאור דלכאור"א אם אחד מישראל שהגיע למצב של כופין אותו, הרי בוודאי מדובר באיש קל דעת ופורק עול רח"ל, או אף כשמכים אותו מה תועלת בזה, דאפי' שאומר רוצה אני מאן יימר שמתכוון לאמיתת הדברים, ושרצונו מעכשיו לקיים רצונו יתברך בזה, ומה שאומר עכשיו רוצה אני הוא משום דרוצה להיפטר מהעונשין הקשין שבי"ד הטילו עליו, ואין פיו ולבו שוין דאין לו ברירה אחרת ולכן אומר רוצה אני, ויתירה על כך, דדרך קלי הדעת כשמוכחים אותם ובפרט כשמכים אותם וכדו', הרי בוער בהם תאוות אש הנקמה, וכבוא הזמן כשיוכלו לנקום בשליחי בי"ד לא ינחחו ולא ישקוטו עד שניקמו את נקמתם ומה הועילו חכמים בתקנתם.

והנראה לבאר דברי הרמב"ם ז"ל בענין של כופין אותו עד שיאמר רוצה אני, דידוע כשאחד מישראל שעבר עבירה רח"ל, והיה מגיע לו עונשין מלקות ארבעים או מכת מרדות וכדו', ציוו לנו חכז"ל איך להלקות וכמה יוכל לסבול, דהיינו שהיו בודקין אותו ע"פ רופא כידוע ולא היו מלקין אותו אלא כמה שהוא מסוגל לספוג

מפרשתו עה"פ וכיפר עליו הכהן לפני ה' ונסלח לו (ה, כו)

עניני תשובה ומירוק העוון ע"י הצדיק

ידוע המעשה על איש אחד שבא אל רבינו האריז"ל לבקש תיקון לנפשו, והאריז"ל הציע בפניו דרך לתשובה, והיא שיבלע עופרת רותחת (הייסע בלי), ואמר לו שאק ע"י זה נתתון נפשו.

האיש הסכים, ומיד התחיל האריז"ל בהכנת העופרת לבישול, ובינתיים התחיל האיש לבכות בדמעות שליש מאין הפוגות, ושפך לבו להשי"ת בחרטה גמורה, והתוודה על כל חטאיו, בידעו כי רגעיו ספורים, וכשנתבשל העופרת, לקח האריז"ל הק' ז"ל כף גדול בידו, נתנו לתוך העופרת, וקירב הכף אל פי האיש, ההוא עצם עיניו ופתח את פיו,

ניצוצי אש דא"ה מפ"ב כ"ק מרן אדמו"ר רבינו הקדוש ז"ל ע"ה

כמבואר בכוונת האר"י ז"ל וכמו שעשה ר"א בן דורדאי (במס' ע"ז דף יז), שבא לעולם הנשמות עולם הבינה שמשם באים הנשמות כידוע, ועולם הבינה הוא כסא הכבוד, וכמו אברהם אבינו ע"ה שהושלך לתוך כבשן האש על קידוש השם.

ואכן, אין זה דבר שעולה ומגיע בניקל, הרי הרמב"ם בה"ל תשובה (פ"ב, ה"ב) פוסק ומה היא התשובה, הוא שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממוחשבתו ויאמור בלבו שלא יעשהו עוד כו' ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם. "מען זעהט ביי צדיקים" שהיו כל כך גדולים וקדושים, ועם כל זה, אף להם חיל ורעדה יאחזון בימים אלו מאימת הדין. ומה נענה אנן אבתריה, מזה נענה אנן. (חלק מתוך שיחה לחודש אלול תשנ"ח)

ברעתה על פני כל הארץ. וזה לה מסכת בעלה כי הכל מספרים כבודו ושבתו ומתוך שבתו יבואו לירי גנותה לאמר אבל אשתו אשה רעה מאד לולא חשיבות אישה מי היה מדבר ממנה,

הנמשל כן ממש אם יודמן איזה גנות באדם הדיין מי ידבר ממנו מה שאין כן התלמיד חכם שאין בו דעה אם יעשה הוא רעה מן הקטנה שבקטנות יתפרסם רעתו למרחוק כי כל מדברים משמע חכמתו ומעלתו. וזה יענה לעומתו הלא עם כל זה שוטה גדול הוא. לכן יפה המליצו ז"ל שנבלה טובה הימנו, כי הנבלה אינה מסרחת רק במקומה ולא למרחוק והתלמיד חכם על ידי חכמתו ומעלתו הנודעת במרחקים. כוכבו מעלתו יזכרו גם גנותו במרחקים. (משלי יעקב)

עוד בדברי המדרש הנ"ל שמעתי שפעם אחת נסע הרב הקדוש הצדיק ר' יעקב יצחק זצלה"ה ז"ע מלובלין דרך ק"ק זמושטש, והלכו אנשים החשובים הלומדים דרשם שהיו אז מתנגדים גדולים שהיו אז מתנגדים גדולים להקביל את פניו, ושאלו אותו דבר פליאה, וסברתם הייתה שבדאי לא יהיה בדיו להשיב להם ובהו יצאחו אותו, ושאלו אותו המדרש כל ת"ח שאין בו דעת נבילה טובה הימנו, שיאמר להם הטעם מפני מה נבילה טובה ממנו הלא אעפ"כ הוא ת"ח וממזר ת"ח קודם לכהן גדול עם הארץ, והוא הקדוש זצלה"ה השיב להם תיכף תירוץ מספיק עפ"י דין שגם הרמב"ם פסק כן שטומאת קרי חמור מטומאת נבילה שאחרי שיהא טומאה היוצאת מגופו ובפסוק והיה אמונת עתיד דרשו חז"ל (שבת לא) שדעתה הוא נגד מחרות, ובוה מתרוץ בטוב טעם אשר כל ת"ח שאינו הולך למקוה לטהר את עצמו מקרי ומטומאתו, או נבילה טובה ממנו, כי טומאת נבילה קיל יותר מטומאת קרי ר"ל. (דבש השדה)

עוד בדברי המדרש הנ"ל כל תלמיד חכם שאין בו דעה נבלה טובה ממנו, והקושיא מפורסם לכל, והנאון הקדוש מוהר"א מפילאב זצלה"ה השיב, למה לא כתב לשון "לוי" רק בלשון "בוי" אלא שאין תוכו כבוד עכ"ל"ק (דברי פי חכם חן והמב"י). (ספר שיח שרפי קודש - תלמיד חכם)

אדם כי יקריב מכם וגו' (א, ב) פי האדם ההולך בדרכיו ואין לו שום התקרבות לה' ב"ה יקח לו ראי' מן הבמה שנעשי' הקדש להקרבה על פי דיבורו של האדם שאמר הרי זו עולה ונעשית קודש קדשים רק ע"י דיבורו והכל פיו של האדם עליו ואע"פ שהבמה עצמה לא נשתנית והיא כמו שהיתה. אך הדיבור שמוציא האדם הוא קודש קדשים והוא שחל על הבמה והקדישה א"כ יראה האדם גודל הקדוש אשר בו. ומה עוד ק"ו הדיבור של תורה ותפלה לפני השי"י. וז"פ אדם כי יקריב מכם שרוצה להתקרב לה' מן הבמה יבין מעצמו שחל הקדושה עליו ע"י דיבור פיו. ובוה תקריבו את קרבנכם כי די לו בהרוח ה' אשר בקרבו והוא משכן לו. (תפארת שלמה)

אל פתח אהל מועד יקריב אותו לרצונו לפני ה' (א, ג) בעושהו"ת יש לומר על פי מה שאמרו החכמים ז"ל (עי' במדבר רבא כ"ג ט' ויקטו שמעתי מלכ"ם א"ה רמז ריד) על הפר שהקריב אלהו הנביא שהיה רץ בשמחה אל המזבח כדי שיאקריבו אותו, והיה עוד משתוקק להיות קרבן להשי"י. וזה לא פתח אהל מועד יקריב אותו לרצונו, רצה לומר שתלך הבמה בעצמה לפתח אוהל מועד להיות קרב לרצונו לפני ה'. (אריה שא)

סיפור מפסוקי הפרשה ~ לכבוד סעודת מלוה מלכה

הבוי לי עוד קצת יסורים

ונסלח לו (ה, כו) סיפור הגאון רבי שבתאי יודלביץ זצ"ל. מעשה באדם למוד סבל, אשר יסורים, מכאובים שונים ותחילת פקדו אותו ואת אשתי ביתו, פרנסתו לו היתה מצויה לו בריחוק, יום אחד החליט כי ילך אל הצדיק רבי שלום שרעבי ז"ע להתברך מפיו ולהתייעץ עמו על מצבו. כאשר הגיע לבית הרב נתבקש ע"י הרבנית להמתין עד שחבר יתפנה אליו. התיישב האיש באחת הכסאות שניצבו בחדר, וכיון שעיף היה מטורח הדרך שקע בשונה עמוקה. והכלומו הוא רואה את עצמו מגיע לשמיים ונבה לפניו דרך שוממה, וזרמה שורת במקום. אט אט החל צועד במעלה הדרך, לפתע שמע מאחוריו קול רעש גדול הולך וקרב אליו. לפתע עופסת אותו מרכבה גדולה מלאה מלאכים לבנים, חלקם גדולים ועצומים וחלקם קטנים וצנומים. כאשר תמה שיירת המלאכים הלבנים, החלה לעבור על פניו שיירה ענקית של מרכבות ושואות מלאכים שחורים מטילי אימה. הדבר עורר את סקרנותו, הוא החיש את צעדיו, עד אשר הגיע לניכר רחבת ידיים, ושם מצא את כל המרכבות חונות. המלאכים שירדו מן פנו לעבר מרכז הכיכר ששם עמדו מאזנים ענקיות, והחלו לעלות עליהן.

האיש לא הבין מה מתרחש לנגד עיניו, מה פשר המחזה. עד שהוסבר לו, כי כאן הוא בית דין של מעלה, וכעת דנים דינו של אדם, המלאכים העולים על המאזנים נוצרו מהממוצות ומתעבירות עשה האדם בימי חייו. כאשר עושה האדם את המצווה בשלמותה נברא מלאך גדול וכבד משקל, אך כאשר אין המצווה נעשית בשלמות נברא מלאך גבוי המלאכים איכרים דק וגבום, והוא הדין לגבי המלאכים הנוצרים ממועשי העבירות, אלה שנבראו מעבירות שנעשו בכוונה תחילה או מתוך הנאה, ונבראו כאן גדולים וכבדים. לעומתם, המלאכים שנבראו ממועשי עבירה שהיו בשוגג או באונס, הם צנומים וקטנים.

לאחר ששמע את דברי ההסבר פנה לעבר המרכבות, ואכן ראה שעל אחת מן ישנו שלט שעליו כתוב שם של מצווה או של עבירה, על המרכבות שבחן היו מלאכים הלבנים היה כתוב: תלמוד תורה, תפילה, כיבוד אב ואם, גמ'ו, שמירת שבת ועוד. על המרכבות של המלאכים השחורים, היו שלטים שנשאו שמות עבירות, ביטול תורה, לשון הרע, חילול שבת, גזל... ובנתיים המאזניים הולכות ומתולולות במלאכים לבנים מצד אחד, ושחורים מצד שני. בעוד הם מטפסים ועולים על המאזניים, התעניין האיש לדעת מי הוא האיש הנידון במשפט זה? והשיבו לו, כי הוא עצמו נידון במשפט. בעודו נדהם ונחרד, הוא הוא כי נמטע כל המלאכים כבר ניצבים על המאזנים, וההכרעה נוטה לצד המלאכים השחורים, ידוע ידע כי אם זו תהיה התוצאה הסופית - הרי דינו כדין הרשעים, ועל כן החל רועד כולו מפחד הדין, והנה הכרוז מכריז ושואל, האם נשאר עוד מלאכים? והתשובה היא "לא!"

ושוב שואל הכרוז, אולי סבל היהודי יסורים בימי בחייו, ואם כן אפשר לצרפם לצד הזכויות מיד מופיעה מרכבה ענקית של מלאכים שנבראו מהיסורים שסבל, וכנגד כל מלאך של יסורים הורידו מהמאזנים כמה מלאכים שחורים, שכן יסורים מטרקים את האדם מעונותיו, ואז רוחו לו מעט, כאשר ראה משמקלם של השחורים הולך ופוחת וכפוט המאזנים נמטע השתנו זו לזו. כאשר תמו גם מלאכי היסורים, ראה שהכף עדיין נוטה במשנה לצד העבירות, ומה הבין שמצבו כבי רע, דעוד מעט יכיר פסק הדין, והכף נוטה לרעתו, בצר לו נפלטה לפתע מפיו זעקה גדולה "הבוי לי עוד קצת יסורים!!"

מקול הצעקה התעורר האיש מחלומו, ובבית הרב נבהלו מהזעקה וחשו לעברו ושאלוהו מה ארע? ורק עשיו הבין שהכל היה חלום, קמה ממוקמת ופנה לעבר הדלת, הרבנית קראה אחריו, רצית לדבר עם הרב? והשיב כבר אין צורך, קיבלתי את התשובה המתאימה ממשמים.

תורת אמת פנינים על הפרשה

ויקרא אל משה (א, א) יש לדרוש סימוכין, בסוף הפרשה הקודמת נאמר (שמות ז, לה) ולא יכול משה לבוא אל אהל מועד, וכסמך ליה ויקרא אל משה, ללמדך שתמיד יש הסתרות, וצריך ויכול האדם להתגבר על ההסתרות, אף שיש הסתר שלא יכול לבוא, אבל בסוף כשמתגברים או ויקרא אל משה. (בית ישראל)

ויקרא אל משה (שם) עוד ירמוזו א' ועירא. על דרך ששמעתי אומרים בשם ר' יוסף מגיד מישורים דק"ק פולנאה זצלה"ה שאמר על מה שאומרים העולם שהלומדים לערן יא והחסידים לערין ניט שהאמת שהלומדים כל מה שלומדים יותר הם גדולים בעיניהם ויחשב בעיניהם שכבר למדו הרבה כל הצורך והחסידים כל מה שלומדים יותר הם יותר קטנים בעצמם, וזהו כל מגמתם שלומדים את עצמם להיות קטנים ושפלים בעצמם והוא שרימוזו א' ועירא א' לשון לימוד ועירא להקטין עצמם והבן. (דגל מחנה אפרים)

ויקרא אל משה (שם) ובמדבר, (ויקרא א' ט"ו) מכאן אמרו כל תלמיד חכם שאין בו דעת, נבילה טובה הימנו. תדע לך שכן הוא ממש אבי החכמה ואב הנביאים, ואעפ"כ לא נכנס לפנים עד שקרא לו ממשע שפסוק זה למדו שתלמיד חכם שאין בו דעת, נבילה טובה הימנו, ולכאורה מוהיכן למדו זאת? אלא שמומשה אנו למדים שאין התלמיד חכם צריך להיחזק למקום שאינו מוזנח אליו, ות"ח שאין בו דעה שאין לשום אחד השפעה עליו, שאינו שואל את פי הקהל, נבילה טובה הימנו. שהנבילה יש לה לכל הפחות מעלה אחת, אם משליכים אותה החוצה היא לא חוזרת יותר, ואילו רב כזה כל כמה משליכים אותו הוא חוזר ובא. (מאורה של תורה בשם ר' שמואל מהליבר)

ובעין זה יש לומר כי נבילה מטמאה רק על ידי מגע ומשא, אבל כשאין אתה נוגע בה, כשאין לך קשר אתה, אינה מטמאה. אבל תלמיד חכם שאין בו דעת, אין מנוס ממנו אתה מתחמק מפניו והוא רוץ ובא אליך הביתה. (הנאון רבי מאיר שפירא מלובלין)

עוד בדברי המדרש הטעם שאמרו שנבילה טובה הימנו, כי נבילה מותרת בהנאה לפחות, ומתלמיד חכם שאין בו דעת גם להיות אי אפשר. (חוות יאיר)

עוד בדברי המדרש אבל בהתבונן מעט הנה דבריהם ז"ל שקולים במאזני החכמה והצדק, משל דע כמו שהמעלות חלוקות אצל בעליהן ותודמנה במדרגות מתחלפות יש בעל מעלה שיהיה קר נודע בין שכניו ואם תגדל מעלתו כי יגדל שמו עד שיהיה נודע גם בחצות וברחובות קריה. ואם יגדל ויוסף במעלתו עוד יותר יעשה לו שם בין הגדולים הנודעים גם בארץ מרחקים. כן ממש מושפט החסרונות. אבל בעל מעלה שישתתף בעל מעלה גדול יותר ויהלך בעולם עם בעל חסרון אשר אין חסרונו גדול כל כך. ועם כל זה יתפרסם גנותו בעולם מסיבת התחברו עם בעל המעלה הגדול. כן אשה רעה היא נודעת רק בין גרי ביתה ובין השכנים. אבל בחצות אין מדברים ממנה. כיוש ויש בין הנשים כאלה ואלה. אמנם בהזדמן אל האשה הואת תהיה נודעת

האוהב ישראל היה מגדולי תלמידיו של ה"נועם אלימלך" ונערץ על כל גדולי החסידות בדורו.

עוד בילדותו ניתן ברוח הקודש, והיה יודע מהם מעשיו של כל אחד ואחד, אך מכיון שאהבת ישראל בערה בקרבו התפלל לה' כי יקח ממנו כח זה לב יאה בעזונותיו של אדם אלא בזכויותיו. הוא העיד על עצמו שיוזע הוא את כל גלגוליו הקודמים, בהם שימש ככהן גדול ונשיא, אך אמר שיעקר הסיבה שחור לעולם היא כי אהבתו לא היתה בשלמות, ואכן כל מגמתו הייתה מופנית לאהבת ה' וישראל עמו.

כוחו של הצדיק

כשהיה ה"אוהב ישראל" רב באפטא, בנו בית כנסת חדש, וכדי לזרז את התושבים לתרום הניחו לאחר התפילה כסא ושולחן לרב במקום הבנין והודיעו כי הרב אוסף תרומות. מיד רצו כולם ותרמו ברוח לב. לאחר כמה זמן, הלך הרב לביתו לטעום דבר מה, ובנו מילא את מקומו. כשחזר, שאלו בנו: אבא, מדוע בעת שישבת באו תורמים רבים, וברגע שהלכת התמעטו? ענה האב: כאשר רצה משה שיפסיק העם לתרום למשכן באמר "איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקודש ויכלא העם מהביא". ויפלא, מדוע מצוה משה שלא יעשו עוד מלאכה במקום לצוות שלא יביאו עוד? אלא שכל עוד הקורנס מכה נכנסת תשוקה בליבות ישראל להביא תרומות, ולא היה מועיל להכריז שלא להביא עוד. אולם כשפסקו להכות בקורנס, ככה מומילא החשק בלבבות, ולא הביאו עוד.

שותף אמת להרבש"ע

בכפר אחד סמוך לעיירה מו"צ'בז עיירתו של הרה"ק מאפטא, חי לו יהודי אחד, מוזג והיהודי הזה היה יהודי פשוט, אבל עם כל היותו יהודי פשוט היה פועל ישועות כל מי שפנה אליו בשאלת פרנסה, רפואות הגוף וכל בקשה אחרת היה נענה מיד.

הדבר היה לפלא ואחדים מאלה שהצטופפו כחצרו של הצדיק הרב מאפטא, סיפרו לו על אותו מוזג ועל הישועות שהוא עושה ולא ידעו כמה כוחו גדול. שמו צדיק נסתר הוא אחד מלו' הצדיקים, או חלילה כוחו בא לו מהסטרא אחרא רחמנא ליצלן.

את כסף הקודש אשר לשם, אני דואג לחלק לעניים, תלמידי חכמים ואנשי מעשה. זאת עבודתי לשם יתברך, סיים המוזג את דבריו.

הרב הצדיק מאפטא שמע את דבריו ולא אמר דבר. קם נטל ממנו דברי פרידה וחזר למקומו. בשוכו אמר לחסידיו: למה אתם מותפלאים על כוחו של האיש, הרי נאמר בשולחן ערוך "שותף, מה שעשה עשה" ומפני שהוא שותפו של הקדוש ברוך הוא באמת, ובאמונה ובתמים, על כן הוא פועל ישועות בארץ.

מצות של שלום בית

פעם אחת בזמן אצל הרב הקדוש מאפטא, בעל "אוהב ישראל", שבאו גבאי צדקה של העיר בערב פסח לגבות מצות עבור העניים, והרבנית הייתה טרודה בהכנות ליום טוב, והלכו אנשי הבית לתת להגבאים את המצות, ומרוב הטרדה שכחו ולקחו את מצות השמורה, שנאפו בערב פסח לשם הרב, והיו מונחות במפה מיוחדת בחדר, ונתנו להגובים, והללו נטלו והלכו להם.

בבוא אחרי כן הרבנית להחדר, וראתה כי מצות השמורה אינן, עשתה חקירה ודרישה, ונתוודע לה שנתנו אותן לגבאי הצדקה. ובזעזעה מאד הרבנית, ויך לבה בקרבה, ולא ידעה מה לעשות כי יראה מלהגיד הדבר לבעלה הקדוש.

במלכה הרבנית ולקחה מצות פשוטות, והניחה במקומן בתוך המפה, ועשתה עצמה כלא יודעת מכל הנעשה. וערך הרב הקדוש את הסדר בעל המצות הפשוטות.

לאחר חג הפסח באו לפני הרב זוג להתגרש. שאל הרב את הבעל: מה לך כי תגרש אשתך?

והשיב הבעל, כי אשתו לא רצתה לבשל בשבילי בפסח בכלים מיוחדים בלי שרייה שהחסידים ואנשי מעשה מדקדקים לכלי לאכול בפסח מצה שרייה, וזההרים לכלי לבשל בפסח מצה במים.

אז ציוה הרב לקרוא להרבנית, ויאמר לה: הגידי נא אל תיראי מה היו המצות שאכלתי בליל הסדר?

ותען הרבנית: מצות פשוטות. ותספר את כל המעשה. ואז אמר הרב להבעל: ראה נא, בני: אני אכלתי מצה פשוטה בלילה ראשון של פסח, ועשיתי את עצמי כלא יודע וכלא מרגיש, למוען לא אבוא לידי הקפדה, או ח"ו לקטטה, ואתה רוצה לגרש את אשתך בשביל שרייה?! ועשה הרב שלום ביניהם, והלכו מאותו לשלום.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

הילולא דצדיקיא

יום שב"ק ה' ניסן - רבי אברהם יהושע העשיל ב"ר שמואל ממו"צ'בז בעל אוהב ישראל מאפטא (תקפ"ה)
רבי אשר זלקי מגראדיסק ב"ר ישראל צבי הירש ליפנער תלמיד החוזה והרה"א מלוי'ענסק (תק"צ)
רבי שניאור זלמן ב"ר שלמה ליאדי'ר ב' תורת חסד אב"ד פאלאצק ולובלין, תל' הצ"צ מלוביניטש (תרי"ב)
רבי יוסף מסארני ב"ר אברהם שמואל מברונה (תרי"ט)
רבי ברוך הלוי יוזפוב ב"ר יחיאל מיכל - התן רבי מרדכי משומסק (תרי"ז)
רבי יוסף שטיינעל-יאשע בלוצער ב"ר אריה לייבוש - משנת יוסף (תשס"ו)
רבי צבי אלימלך שפירא מבלאז'וב ב"ר דוד מדייטוב (תרפ"ד)
- רבי שמואל יהודה קאצינילנבון אב"ד וויניצאה ב"ר מאיר מפאדובה (ש"נ)
רבי יעקב תעמירלש'ר"מ בלובלין וקרעמניץ ב"ר אליעזר ליפמאן - ספר דצניעותא דיעקב עה"ת (תכ"ו)
רבי ירוחם טייטלבוים מטאראנא ב"ר משולם זלמן יהנתן ליפשיץ אב"ד בויגל (תרנ"ט)
רבי שלמה מייניץ אב"ד וויסטיץ ב"ר יעקב מבילגארד - כסאעטרת שלמה (תק"י)
רבי חיים ב"ר יעקב אבולעפיה (תק"ד)
רבי מאיר דן ב"ר חיים יצחק פלוצקי ב' כלי המדה (תרפ"ח)
רבי אהרן ב"ר שמואל יעקב ראטה ב' שומר אמונים ושולחן הטוהמברסא (תש"ח)

יום ב' ז' ניסן

רבי יצחק מדראהביטש ב"ר יוסף איש אמת אבי המגיד מזלוטשוב (תק"ד)
רבי ישראל גיינער ב"ר משה - התן הגה"ק החת"ס (תשי"א)
רבי שמואל אברהם אבא הי"ד רבינוביץ מזולקובה ב"ד פנחס מאקאטיקובה (תש"ג)
- נעקח"ש בעל התוס' וביניהם רבי אליהו הק' מאברוקא הי"ד. ורבי יו"ט ב"ר יצחק מיוואמ הי"ד. (רי"א, תתק"ג)
רבי מרדכי מנעשכין ב"ר דוב בער (תק"ט)
רבי אברהם ב"ר מאיר צבי ענגלארד אב"ד דאברא - אמרי אברהם (תשל"ז)
רבי יחיאל מיכל ב"ר אהרן טיקוצ'ניסקי ב' גשר החיים (תשס"ו)
רבי יעקב צבי ב"ר נפתלי יאליש מלא הירועים ותל' החוזה ומרימנוב ומקאוניץ (תקפ"ה) רבי אהרן פלוגל - בלומלין הי"ד אב"ד ווינא ב"ר חיים (קפ"א)
רבי יוסף יוזפא ב"ר זעליקמאן מפפד"מ - יוסף אומ"ץ (שצ"ו)
רבי צבי הירש בורנשטיין אב"ד לבוב ב"ר מרדכי זאב - שו"ת ברכת רצ"ה (תרמ"ח)
הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי ב"ר בנימין בייניש (תשכ"ט)
רבי חיים מאיר ב"ר ישראל האגר מוויז'ניץ ב' אמרי חיים (תשל"ב)
- מרים הנביאה ב"ר עמרם (בי"א תפ"ט)
רבי שמואל שמעלקא ז"ק הלוי אב"ד אוסטראה ב"ר מאיר מלבוב (תמ"ו)
רבי שמואל יחיאל מבוטשאנץ ב"ר דן מראדויל - ביו"ד התן הי" מאוסטילא ובזיו"ש התן רבי יוסף מטוורזשטיין בהחזה הק' מלובלין (תרנ"ב)
רבי שלום ב"ר מיימון מראש רבה הראשי הספרדי ל"ם וראש אבות ביה"ד (תשס"ג)
- הרמב"ן - רבינו משה ב"ר נהמן מנירונה (ה"א ל')
הש"ל"ה - רבינו ישעיה הורביץ - ב' שני לחות הברית ב"ר אברהם הלוי (ש"צ)
רבי שלמה זלמן אב"ד ווארשא ב' חמדת שלמה ב"ר יצחק ליפשיץ (תקצ"ט)
רבי שלמה מפרימישלאן - מחברון ב"ר יצחק מאקאליש. מנו"כ בהר הויתים (תרנ"ח)
רבי בצלאל ב"ר ישראל משה הכהן מוילנא - ראשית ביכורים\ מראה כהן (תתל"ח)
רבי יעקב משה שווארץ אב"ד קראסטא - תל' רבי אברהם שאן והייט"ל מסיגעט (תרס"ח)

הנחת ידיים על הפת בשעת ברכת המוציא
שו"ע או"ח קס"ז (סעיף ד') "יתן שתי ידיו על הפת בשעת ברכה שיש בהן עשר אצבעות, כנגד עשר מצוות התלויות בפת, ולכך יש עשר תיבות בברכת המוציא, ועשר תיבות בפסוק מצמיח חציר לבהמה, ועשר תיבות בפסוק עיני כל אליך ישברו, ועשר תיבות בפסוק ארץ חיטה ושעורה, ועשר תיבות בפסוק ויתן לך, עכ"ל, ומקור דבריו מהטור (שם), עיי"ש.

ובירושלמי חלה (שלהי פ"א) אי' "עשר מצוות אדם עושה עד שלא יאכל פרוסה, משום לא תחרוש, בל תזרע, בל תחסום, לקט שכחה ופיאה, תרומה ומעשר ראשון ומעשר שני. וחלה. רבי יצחק בידו אתי מיסב לידוי הוא פשט עשרתי אצבעתיה ואמר הרי קיימתי עשר מצוות ע"כ.

ופירש הפני משה (ד"ה בידו) וז"ל כלו' כשבא לאכול מניח ידיו על הפרוסה כדמפרש ואזיל, ושם (ד"ה אתי מיסב) פירש הפנ"מ לאכול וכו' לרמוז שקיים כל העשר מצוות עד שיאכל ממנה, עכ"ל, (ועי' בבואר הגר"א (קס"ז, טז) דגריס בירושלמי צדקה, ע"ש).

והנה במ"ב (שם, ס"ק כ"ג) כתב אדברי השו"ע וז"ל "היינו דטוב לעשות כן", עכ"ל. ועריך עיון אמאי נקט בלישניה רק דטוב לעשות כן ולא כפשט לשון הטור והשו"ע דכתבו יתן.

ואשר נראה בס"ד דהנה במ"ש חטור יתן שתי ידיו וכו' ביאר הדברי חמודות (על הרא"ש, פרק מצד מברכין, אות מ"ג) דהכוונה לאוחזן בשתי ידיו, ודכן מורי לישנא דהרוקח (סימן שכ"ט), וזה הלא השמיענו השו"ע ז"ל לעיל (סעיף ג') דכתב יתן שתי ידיו וכו' היינו דטוב לעשות כן, דעיקר פירושא לקושטא דמילתא הוי כמ"ש הרוקח והד"ח.

עוד י"ל דכיון דמקורו של דבר ממנהגא דר"י בירושלמי הנזכר ולא מדינא, להכי קאמר המ"ב דכוונת דברי השו"ע במ"ש יתן, דהיינו דטוב לעשות כן.

וכע"ז שמעתו ליישב מהגאון ר' אפרים

שמעתא דהילכתא
 בירודי הלכה בעניינים שונים
 מדור חדש

בכתב ונערך ע"י הג"ר משה חליוה שליט"א - מנח"ס ענפי משה וש"ס

גרינבלאט שליט"א מח"ס שו"ת רבבות אפרים ומחגרמ"ש אויערבאך שליט"א, והגאון רבי יוסף ליברמן שליט"א בעמח"ס שו"ת משנת יוסף השיבני בזה ע"ד קבלה.

ועיון בטל תורה להגאון רבי מאיר אריק זלה"ה דכתב דבטור גריס תחת בל תחסום לביכורים, וביאר וז"ל "ואפשר דהירושלמי לא חשב ביכורים כי אינו רק בז' מינים ולא בכוסמין ושיפון כמ"ש הפנ"י (פסחים לו) והמוציא הא מברך גם על פת שיפון, ולא יתכן לפשוט ע"ז יו"ד אצבעותינו ולומר הרי קיימתי עשרה מצוות דיחסר ביכורים, והטור לשיטתו באו"ח סי' ר"ח דגם כוסמין ושיפון מין ז', ועיון מג"א סי' קס"ח סק"ד, עכ"ל.

ולדבריו יש להעיר דכהאידנא וואף בזמן הירושלמי דליכא מצוות ביכורים, אמאי כתבה הטור, הא הויה הלכתא למשיחא, וצ"ע,

כמו"כ יש להעיר דבגוונא דאופה פחות משיעור חלה דאין לו להניח שתי ידיו על הפת בשעת ברכה דהא ליכא לי' עשר מצוות.

האוכל עוגות אם יניח עליהן ידיו

ודכן יש לדון באוכל עוגות אם יש לו ליתן ידיו עליהן בשעת ברכה, דהא ג"כ איתעביד בהו עשר מצוות, ובספר פסקי תשובות (קס"ה, ד, בהערה) העלה דכפי הנראה קבעו הלכה זו דיוקא על פת ומשום חשיבותה, אולם באוכל כשיעור קביעת סעודה ודאי דשייך זה, ע"ש, ברם, יש להעיר בעיקר הענין דבברכת המוציא איכא לי' תיבות ובברכת מזונות רק ט' ישנס, ולהלכתא שאלתי מהגר"א גרינבלאט שליט"א והגרמ"ש אויערבאך שליט"א אם באוכל מזונות יש לנחוג כן והשיבוני דלא.

ברם יש לדון בכל הא לדברי התוס' בברכות (לה, ב' ד"ה והלכתא) דמיתו לקרא מצמיח חציר וגו' (תהלים קד) וכתבו וז"ל ועל כן יש

לבצוע בשתי ידיו בעשר אצבעותיו נגד י' תיבות שבמקרא זה, ע"כ,

חרי לדבריהם לכאורה אף בלא קיים י' מצוות בהפת מ"מ יש לו לקיים ענין י' אצבעותיו כנגד קרא דמצמיח חציר וגו', וע"ע במאירי ברכות (דף לט, ב) דכתב וז"ל "נהגו העם להניח יד שמאלית על הפת ולבצוע ביד ימנית כדי שיונחו עשר אצבעותיו עליו", ע"ש.

האם היו צריכין בניי להניח ידיהן על חמץ

ולחידודא יש לעיון אם בניי במדבר היו משימין ידיהן על חמץ, דהא ניחא לאוחזו בשעת ברכה מן הסתם קיימו זה עי' מ"ב (שם, ס"ק כ"ב), אך הך דנתינת ידיים עלי' הא לא היה בו י' מצוות ולא היה צריך לברר מיניה ניצה"ק דהי' מאכל מבורר כמ"ש הגה"ק חת"ס זי"ע (ע"ה"ת, ע"פ ויאמרו איש אל אחיו מן הוא, ע"ש), והגם דבברכת חמץ היה י' תיבות (עי' בשו"ת תורה לשמה סימן ס"ג דבירכו עליה הממטיר לחם מן השמים, ושוי' ריה"ח דבירכו עלי' המוציא לחם מן השמים), מ"מ יש לדחות דהא בב"ח (סימן קס"ז) כ' די' תיבות דהמוציא רומזין לר"ס, ובכה"ח (רס"ז, לב) מבואר דכ"ה בכתבי רבינו האריז"ל ע"ש באורך מ"מ הא ל' השו"ע מורה ובא דנתינת הידיים משום עשר מצוות היא "ולכך" יש עשר תיבות בברכת המוציא, ע"ש, הרי דברכת המוציא נתלית בהעשר מצוות, והגם דלעיתים ל"ש י' מצוות בפת וכגון דאפה בפחות משיעור חלה מ"מ זיל בתר רובא, וק"ל, וע"ע בספר דרך סעודה להגה"ק מהר"ם פאפיראש ז"ל דכתב "סומך שתי ידיו על הפת ואוחז בשתי ידיו", וכו' הרי דזכר להנחה ואחיזה בחדא מחתא, וע"ע בא"ח (ש"א, פ' אמור, אות ה') דכ' "וגם כנגד עשר מלאכות שיש מן החרישה עד האפיה כי בכל מלאכה נעשה בירור ניצועי קדושה כנודע, עכ"ל, עכ"פ מבואר עיקר לדברי השו"ע דהא דמניחין הידיים אפת בשעת ברכה הוא משום י' מצוות התלויות בפת, ושאר טעמי לשבח נינהו.

כמו"כ י"ל ד בזרע חיטה בעצין דל"ש ביה כל הנך י' מצוות אם יש לו להניח י' אצבעותיו ולפנ"ר נראה דלא, (ובזרע בעצין שאינו נקוב אם מברכין על הלחם המוציא, בשד"ח (כרך ג', דף קל"ט ב') משמע דלרוב הפוסקים מברכין המוציא ע"ש, ואכמ"ל.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לכם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

ברכות מאל"פ יקרות מפי, לידידינו הדגול מרובה מקדם ומאז, ראש וראשון לכל קדושה שזכור הוא על לוח לבבנו את כל אשר הוא עושה ופועל בל"ג למען בית חייו ומן רבינו בפרט, עומד לימין מוסדותינו הק' בכל עת ועונה, שועת עניים כי ישמע, מעשי צדקותיו וחסדיו לא יספרו מרוב, ושמואל"ל בקוראי שמו ה"ה אחד המיוחד, רב פעלים, שמו מהללים, הנגיד המפואר, מוכתר בכל תואר, איש חמודות, פאר המידות, נודע בצדקת פורונו, מכובד ה' מהונו, איש אמונות ורב תבונות, בונה ומקים מוסדותינו ובתי מדרשינו בדמים תרתי, כש"ת **הנדיב החשוב הרה"ח ר' שמואל ברילל שליט"א - אב"י בבארא פארק יע"א** לרגל שמחת נישואי ביתו תח"י עב"ג הבה"ח המופלג ביראתשמים אשר עליו חופף, שמו משבחין ומפאריין, בכל קילוסין ותוארין, איש חמודות ורב תבונות, זך הרעיון יואל ישעי' הלי גראסס הי"ו בשעתומו"צ ברכותינו אליו מעומקא דליבא, שיזכה לרוב נחת מרים ומכל יוצ"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, שש ושמוח כל הימים בעושר וכבוד, ויזכה להמשיך בצדקותיו י' בעונו ובחסד מתוך שמחה וששון כל הימים אכ"ר. המרכים מעומקא דליבא - קהל חסידי לעלוב - המערכת גליון זה נודב לזכות רבי שמואל ברילל שליט"א - לרגל השמחה

נודב לזכות שמעון בן מרידל להצלחה בכל

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת מוול בת חנה ע"ה מזרחי נפטרה ג' ניסן ת נ צ ב ה

מזל טוב למרת קייקוב תחי' - י"ם לרגל שמחת הכנס נכדה בבש"ע"ה בן לבנה הרה"ר יעקב קייקוב הי"ד יה"ד שתזכה לרוב נחת ושובע שמחות וכט"ס

לזיכוי הרבים להוצאת העלון לע"י, לרפואה או לשמחה ניתן לפנות לטלפון 052-7667563 עד יום כ' בערב

ההארות הערות וכל ענין ניתן לשלוח לפקס המערכת: 077-470-3270